

Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac

Talamanca

Ubicació

Comarca:	Bages
Lloc/Adreça:	Del km 6'5 al km 24 de la carretera BV1221 Terrassa-Navarcles
Emplaçament	Sortint del poble per la BV1221 direcció Terrassa trobem a 1,5 km els indicadors del Parc Natural

Coordenades:

Latitud:	41.72398
Longitud:	1.98571
UTM Est (X):	415636
UTM Nord (Y):	4619628

Classificació

Número de fitxa	08277-176
Àmbit:	Patrimoni natural
Tipologia	Zona d'interès
Estat de conservació	Bo
Protecció	Legal i física
Tipus de protecció:	Xarxa natura 2000
Europea – Atributs inspire:	Natura 2000 – Àrea especial de conservació
Observacions protecció:	PN DOGC núm.827 de 10/04/87 i PEIN Codi SLO 136
Data aprovació:	dt., 05/09/2006 - 12:00
Accés	Fàcil
Ús actual:	Social
Titularitat	Pública
Titular:	Diputació de Barcelona

Fitxes associades:

[Riera de Talamanca](#)
[Camí ral Barcelona-Berga](#)
[Forns d'obra de can Trullàs](#)

Mas Rovell

Pla del Balç

Antic camí Talamanca-Sant Llorenç Savall

Forn de calç d'Entreforcs

Autoria de la fitxa

Quim Serdà Manau

Data de registre de la

dl., 15/10/2007 - 02:00

fitxa:

Descripció

El Parc Natural de Sant Llorenç de Munt i Serra de l'Obac es troba en el sector de la Serralada Prelitoral Catalana que s'aixeca entre les comarques del Vallès Occidental i del Bages, i ocupa una extensió propera a les catorze mil hectàrees. El seu paisatge és aspre, d'altives cingleres i originals monòlits, amb una vegetació estesa pels replans de la muntanya o encaixada dins dels típics sots i canals. El conjunt del parc natural està format per dues carenes principals unides transversalment al coll d'Estenalles, que s'allarguen de nord a sud i es desfan a banda i banda en profundes i esponeroses fondalades. Els cims més alts són la Mola (1.104 m) i el Montcau (1.057 m). El paisatge pedregós i agrest del parc és producte de l'erosió insistent sobre la roca que el configura. L'origen cal buscar-lo en la deposició de còdols i altres materials transportats pels corrents fluvials durant el període del Paleògen, ara fa entre 33,7 i 23,6 milions. Aquestes materials sedimentaris havien estat erosionats de l'antic massís catalanobalear, configurant avui la formació de conglomerats característica. L'acció erosiva de l'aigua sobre la roca ha donat lloc al singular relleu del parc, amb elements tan característics com les canals, els roqueters i els monòlits o megaclasis. A nivell subterrani, l'aigua ha modelat un impressionant conjunt de cavitats que, en aflorar a l'exterior, donen lloc als coneguts avencs, coves, balmes, caus i surgències. La vegetació característica del parc natural és l'alzinar, que per sobre dels 800 metres s'enriqueix amb espècies pròpies de llocs humits, com la moixera, el boix i el roure -formant alguns boscos molt interessants -, mentre que en altituds inferiors es barreja amb pins i arbusts mediterranis, com el bruc i l'arboç. La base del massís es troba ocupada per pinedes de pi blanc, que a les zones més obagues és substituït sovint pel pi roig i la pinassa. Als roqueters i a les cingleres creixen diverses plantes de gran interès, típiques de llocs secs i amb poc sòl. La gran diversitat d'ambients ecològics fa que visquin al parc moltes espècies animals pròpies tant de les regions mediterrànies com de les centreuropees, podent comptabilitzar més de dues-centes espècies de vertebrats. La salamandra, la serp verda, el gaig, la merla, el pit-roig, el senglar, el gat mesquer, la mostela i diversos rapinyaires en són algunes de les més representatives. Són especialment interessants les comunitats que poblen rocams i cingleres, i les poblacions de rates-pinyades que habiten en alguns avencs. Pel que fa a la fauna invertebrada, és remarcable la presència d'algunes espècies endèmiques. L'abundància d'abrics naturals i coves, així com la presència d'extensos boscos aptes per a la caça i el pasturatge de petits ramats feren que el massís de St Llorenç del Munt fos escollit per l'home del neolític i eneolític com a lloc d'establiment, testimoni en els nombrosos jaciments que hi ha per la muntanya i els diversos objectes trobats. El període antic és el més desconegut fins ara. Amb tot, el descobriment d'elements ibèrics indica una certa continuïtat entre aquests i la prehistòria. Llevat d'algunes petites troballes ibèriques i romanes a les parts altes del massís, les principals concentracions de vestigis es concentren als sectors més habitables de la muntanya, a llevant i migdia. A l'època medieval, la invasió sarraïna de principis del segle VIII i les posteriors incursions de pillatge, que s'allargaren fins a començaments del segle XII, motivaren que una part de la població del rodal del massís es refugiés en els reductes amagats de la muntanya. A mesura que avançava el procés de la reconquesta (segles IX-X) s'anaren formant a la muntanya un nombre considerable de llogarets pagesos organitzats en parròquies i sota l'empara dels castells. És en aquests moments que els actuals nuclis urbans es comencen a forjar i que amb els pas dels segles adquireixen l'aspecte actual.

Història

Des de l'any 1972, el massís de Sant Llorenç del Munt i l'Obac està emparat legalment per un pla especial d'ordenació promogut per la Diputació de Barcelona, essent declarat Parc Natural l'any 1987. Amb la modificació del pla duta a terme l'any 1998, en que s'amplia la zona protegida, s'hi afegeixen unes hectàrees de la part llewantina del municipi de Talamanca, configurant-se d'aquesta manera l'àrea protegida actual, que arriba fins a les 13.694 ha, i dins de la qual s'hi troben elements d'alt interès natural i cultural. A més d'aquest patrimoni, cal destacar el seu paper com a centre dinamitzador cultural, turístic i econòmic repercutint favorablement als municipis que el conformen. El programari d'activitats inclou tota mena d'activitats, tant de les arts plàstiques, escèniques, musicals, literàries, com folklòriques o gastronòmiques. Destaquem les activitats com el programa Viu el Parc o el Parc a taula.